

HUIPPUSARJA TOUKOKUUSSA
FOX-KANAVALLA

BLAKE CROUCH

Wayward Pines

EI PAKOTIETÄ

TAMMI

BLAKE CROUCH

Wayward Pines

Ei pakotietä

Suomentanut Ilkka Rekiaro

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI | HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Pines ilmestyi 2012 Yhdysvalloissa.

COPYRIGHT © BLAKE CROUCH, 2012

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH ULF TÖREGÅRD AGENCY AB.

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-8523-7

*Lostin, Twin Peaksin, Salaisten kansioiden
ja Suljetun saaren faneille*

*Todistetusti ihmisen evoluutio
jatkuu edelleen, mutta biologit
myöntävät, että sen etenemissuunta
on täysi arvoitus.*

TIME-LEHTI, 23.2.2009

Vainoharhaistakin voidaan vainota.

JOSEPH HELLER

Ensimmäinen luku

Mies tokeni maatessaan selällään. Kasvoille tulvi aurinkoa ja lähellä solisi joki. Näköhermoa vihloi häikäisevästi, ja kallontyvessä tuntui tasaista, kivutonta tykytystä, lähestyvän migreenin kaukaista ukkosta. Hän kierähti kyljelleen, ponnisti istualleen ja painoi pään polvien väliin. Hän aisti vaappumisen jo kauan ennen kuin avasi silmänsä – oli kuin maailman akseli olisi irronnut. Ensimmäinen terävä hengenveto tuntui siltä kuin vasemmanpuoleisten kylkiluiden väliin olisi isketty teräskiila, mutta hän vaikeroi, kunnes kipu lakkasi, ja pakotti silmät auki. Vasemman silmän täytyi olla pahasti turvoksissa, koska hän koki katso-
vansa kapeasta raosta.

Vihrein ruoho, jonka hän oli milloinkaan nähnyt – pitkien, notkeiden korsien metsä – verhosi joen rantaan viettävää maata. Vesi oli kirkasta ja virtasi vuolaasti uomasta töröttävien kivenjärkeleiden välissä. Vastarannalla oli kolmesataametrisen pystysuora kalliojyrkäne, jonka kielekkeillä kasvoi mäntyjä. Mäntyjen tuoksu ja virtaavan veden raikaus kyllästäivät ilman.

Hänellä oli yllään mustat housut ja musta puvuntakki sekä sen alla kauluspaita, jonka vaaleassa oxfordkankaassa

oli veritäpliä. Kaulassa riippui musta solmio, joka ei olisi voinut olla kehnommin sidottu.

Kun hän yritti nousta ensimmäisen kerran, polvet notkahtivat, ja hän rojahti istualleen sen verran kovasti että kipu leimahti rintakehässä. Toinen yritys onnistui, ja niin hän huomasi seisovansa, tosin huojuen. Maa kallisteli kuin laivan kansi hänen allaan. Hän kääntyi hitaasti, varmuuden vuoksi lyhyin askelin jalat harallaan.

Kun hän oli selin jokeen, eteen levittäytyi nurmikenttä. Sen perällä kiilsivät keskipäivän kirkkaassa auringossa metallisia keinoja ja liukumäkiä.

Eikä näkynyt ristin sielua.

Puiston takana häämötti viktoriaanisia taloja ja etäämpänä pääkadun isoja rakennuksia. Kaupunki oli melkein puolentoista kilometrin mittainen ja rakennettu kallioiden muodostamaan amfiteatteriin – vuorten jyrkänteet kohosivat kaikilla sivuilla satojen metrien korkeuteen. Kallioissa erottui punaisia viiruja. Korkeimpien huippujen varjoisissa kainaloissa näkyi yhä lunta, mutta täällä laakson pohjalla oli lämmintä pilvettömän syvänsinisen taivaan alla.

Mies tunnusteli suorien housujen taskuja ja sitten yksirivistä puvuntakkiaan.

Ei lompakkoa. Ei seteliklipsiä. Ei ajokorttia. Ei avaimia. Ei puhelinta.

Vain Sveitsin armeijan linkkuveitsi sisätaskussa.

* * *

Päästyään puiston vastakkaiseen päähän hän oli valppaampi mutta entistä enemmän ymmällään, eikä kallontyven tykytys enää ollut kivutonta.

Hän tiesi kuusi asiaa:

Istuvan presidentin nimen.

Äitinsä kasvot, joskaan ei muistanut äidin nimeä eikä edes miltä äidin ääni kuulosti.

Että hän osasi soittaa pianoa.

Ja lentää helikopterilla.

Että hän oli kolmekymmentäseitsemänvuotias.

Ja että hänen oli päästävä sairaalaan.

Näitä seikkoja lukuun ottamatta maailma ja hänen paikkansa siinä ei ollut niinkään kätkössä vaan kirjoitettuna vaikeaselkoisella kielellä, jota hän ei ymmärtänyt. Hän aisti totuuden leijuvan jossain tietoisuutensa ulkopuolella, juuri ja juuri ulottumattomissa.

Hän käveli hiljaista katuja, jolla oli omakotitaloja, ja tutki tarkkaan jokaista näkemäänsä autoa. Omistiko hän jonkin niistä?

Talot olivat putipuhtaan näköisiä kadun molemmin puolin. Ne oli vastikään maalattu, etupihojen kylläisenvihreitä nurmitilkkuja kehysti valkoinen lauta-aita. Perheiden nimet oli raapustettu valkoisin tikkukirjaimin mustiin postilaatikoihin.

Hän näki lähes kaikkien talojen takapihalla rehevän puutarhan: kukkia, kasvimaan ja hedelmäpuita.

Kaikki värit olivat puhtaita ja hehkeitä.

Toisen korttelin puoliväliin päästyään hän irvisti. Kävelyn vaatima ponnistus oli uuvuttanut hänet, ja vasemman kyljen kipu pakotti pysähtymään. Hän riisui takin, kiskaisi paidanhelman housuista ja avasi napit ja paidan. Iho näytti jopa pahemmalta kuin miltä tuntui – koko vasenta kylkeä peitti tumma, violetti mustelma, jonka keskellä oli vaalea laikku, kuin hänellä olisi ollut keltatauti.

Hän oli saanut tällin. Tosi kovan tällin.

Hän tunnusteli kevyesti kalloaan. Jomottava päänsärky voimistui hetki hetkeltä, mutta hän ei löytänyt muita vakavan vamman merkkejä kuin vasemmalla tuntuva aristuksen.

Hän napitti paitansa, työnsi helman housuihin ja jatkoi matkaa.

Kiistaton johtopäätös oli, että hän oli joutunut jonkinlaiseen onnettomuuteen.

Ehkä hän oli jäänyt auton alle. Tai pudonnut ja satuttanut itsensä. Ehkä hänen kimppuunsa oli käyty – se selittäisi lompakon katoamisen.

Hänen kannattaisi mennä ensi töikseen poliisin puheille. Paitsi jos...

Mitä jos hän oli tehnyt jotain pahaa? Rikoksen?

Oliko se mahdollista?

Ehkä kannattaisi odottaa, että jotain palautuisi mieleen.

Mutta mikään tässä pikkukaupungissa ei tuntunut edes hämäävästi tutulta, hän oivalsi horjahdellessaan kadulla. Hän huomasi lukevansa sukunimen kaikista postilaatikoista. Oliko se jokin piilotajuinen juttu? Siksikö, että hän tiesi vaikkei muistanut, että yhdessä postilaatikossa lukisi hänen nimensä? Ja että kaikki palautuisi mieleen, kun hän näkisi nimensä?

Edesspäin muutaman kadunvälin päässä keskustan rakennukset kohosivat mäntyjen latvoja korkeammalle. Hän kuuli ensimmäisen kerran liikkuvien autojen ääniä, etäistä puhetta ja ilmastointilaitteiden hurinaa.

Hän jähmettyi keskelle katuja ja käänsi tahtomattaan päätänsä.

Katsoi postilaatikkoa, jonka takana oli punavihreä, kaksi-kerroksinen viktoriaaninen puutalo.

Hän tuijotti laatikon kylkeen kirjoitettua nimeä.

Syke alkoi kiihtyä, mutta hän ei ymmärtänyt miksi.

MACKENZIE.

”Mackenzie.”

Nimi ei sanonut hänelle mitään.

”Mack...”

Mutta ensimmäinen tavu sanoi. Tai oikeammin se laukaisi tunnereaktion.

”Mack. Mack.”

Oliko hän Mack? Oliko se hänen etunimensä?

”Minun nimeni on Mack. Moi, olen Mack. Hauska tutustua.”

Ei.

Nimi ei kirvonnut kieleltä luonnostaan. Se ei tuntunut kuuluvan hänelle. Totta puhuen hän inhosi sitä, koska se herätti...

Pelkoa.

Omituista. Jostain syystä nimi herätti pelkoa.

Oliko joku Mack-niminen rökittänyt hänet?

Hän jatkoi matkaa.

Kolmen korttelinvälin jälkeen hän tuli Main Streetin ja 6th Streetin risteykseen ja istahti puun varjoon penkille. Hän veti henkeä hitaasti ja varovasti. Hän katsoi pääkadulle kumpaankin suuntaan etsien epätoivoisesti jotain tuttua.

Hän ei nähnyt ainuttakaan kauppaketjuun kuuluvaa liikettä.

Viistosti vastapäätä kadunkulmassa oli apteekki.

Sen vieressä oli kahvila.

Kahvilan vieressä oli kolmikerroksinen rakennus, jonka oven yllä luki kyltissä:

HOTELLI WAYWARD PINES

Kahvipapujen tuoksu sai hänet nousemaan penkiltä. Hän katsoi ylös ja näki korttelin puolivälissä kahvibaarin nimeltä The Steaming Bean. Tuoksun täytyi tulla sieltä.

Hmm.

Se ei ehkä ollut tilanteen huomioon ottaen tähdellisin detalji, mutta hän tajusi olevansa perso hyvälle kahville. Olevansa vannoutunut kahvinystävä. Kas siinäkin pieni pala siihen palapeliin, josta hänen identiteettinsä muodostui.

Hän käveli kahvibaarin eteen ja avasi oven. Baari oli pieni ja pittoreski. Jo pelkän hajun perusteella hän tiesi, että täällä keitettiin hyvät sumpit. Oikealla oli pitkä tiski ja sen takana espressokeittimiä, kahvimyllyjä, tehosekoittimia ja makuainepulloja. Kolme jakkaraa oli varattu. Vastakkaisen seinän vieressä oli muutama sohva ja nojatuoli. Ja kirjahyllyllinen haalistuneita pokkareita. Kaksi vanhaa äijää kävi sotaa šakkilaudalla, jonka nappulat eivät kuuluneet samaan settiin. Seinillä oli paikallista taidetta – musta-valkoisia omakuvia keski-ikäisestä naisesta, jonka ilme pysyi muuttumattomana valokuvasta toiseen. Vain kameran tarkennus muuttui.

Hän lähestyi kassakonetta.

Kun arviolta parikymppinen barista, jolla oli vaalea rastatukka, lopulta huomasi hänet, hän oli näkevinään hetkellisen kauhun pilkahduksen naisen kauniissa silmissä.

Tunteeko hän minut?

Hän näki kassakoneen takaa peilistä kuvansa ja ymmärsi, miksi: vasemmassa kasvopuoliskossa oli iso ruhje, ja vasen silmä oli turvonnut lähes umpeen.

Hitto. Olen saanut turpiin oikein kunnolla.

Järkyttävää ruhjetta lukuun ottamatta hän ei ollut hasumman näköinen. Hän arveli olevansa noin 185-senttinen. Hänellä oli lyhyt musta tukka, ja kahden päivän sänki oli noussut leukaan kuin varjo. Vartalo oli vanteran lihaksikas; sen huomasi siitä miten puvuntakki istui harteista ja paita pingottui rinnan poikki. Hän vaikutti johtotason

mainostoimisto- tai markkinointityypiltä ja olisi luultavasti säväyttävä ilmestys, jos ajaisi partansa ja siistisi olemustaan.

”Mitä saisi olla?” barista kysyi.

Miehellä oli hirveä kahvinhimo, mutta hänellä ei ollut pennin pyörylää.

”Saako täältä hyvää kahvia?”

Nainen näytti menevän kysymyksestä ymmälleen.

”Öö, joo.”

”Kaupungin parasta?”

”Tämä on kaupungin ainoa kahvibaari, mutta joo, meidän kahvi on älyttömän hyvää.”

Mies nojasi tiskin ylle. ”Tunnetko sinä minut?” hän kuis-
kasi.

”Häh?”

”Tunnistatko minut? Olenko koskaan käynyt täällä?”

”Etkö itse muista?”

Mies pudisti päätään.

Nainen katsoi häntä hetken kuin puntaroiden hänen vilpittömyyttään, nähdäkseen oliko mies hullu tai yrittikö hän kusettaa.

Lopulta nainen vastasi: ”En muista, että olisin nähnyt sinua ennen.”

”Ihanko varmasti?”

”No ei tämä mikään suurkaupunki ole.”

”Selvä. Oletko ollut täällä töissä pitkään?”

”Hiukan yli vuoden.”

”Enkä minä ole kanta-asiakas?”

”No et varmana.”

”Saanko kysyä vielä jotain?”

”Sen kun.”

”Mikä kaupunki tämä on?”

”Etkö sinä tiedä, missä olet?”

Mies empi. Hän ei mielellään myöntänyt olevansa niin täydellisen avuton. Kun hän lopulta pudisti päättään, barista kurtisti epäuskoisesti kulmiaan.

”En minä sahaa sinua silmään”, mies vakuutti.

”Tämä on Wayward Pines, Idaho. Miten satutit naamasi?”

”E-en tiedä vielä. Onko täällä sairaalaa?” Kysyessään hän tunsi pahaenteisen sähkövirran hurahtavan lävitseen.

Oliko se pienjännitteinen ennakkoavistus?

Vai jonkin syvälle hautautuneen muiston käsi, joka raapi kylmällä sormella hänen selkäpiitään?

”On, seitsemän korttelinvälin päässä täältä etelään. Sinun kannattaa mennä heti polille. Voin soittaa ambulanssin.”

”Ei tarvitse.” Mies perääntyi tiskiltä. ”Kiitos... Mikä sinun nimesi on?”

”Miranda.”

”Kiitos, Miranda.”

Kun hän astui takaisin auringonpaisteeseen, hän alkoi taas horjahdella, ja orastava päänsärky voimistui lähes mursertavaksi. Kadulla ei ollut autoja, joten hän käveli suoraan sen yli ja jatkoi kohti 5th Streetiä. Vastaan tuli nuori äiti pienen poikansa kanssa. Poika kuiskasi jotain, kuulosti kuin hän olisi sanonut: ”Äiti, onko tuo se setä?”

Nainen sanoi lapselle ”Hys”, katsoi miestä kasvoillaan pahoitteleva ilme ja virkkoi: ”Anteeksi, hän unohti tapansa.”

Mies saavutti 5th Streetin ja Main Streetin risteyskseen, jossa kohosi kaksikerroksinen kivitalo. Lasisiin parioviin oli kirjoitettu WAYWARD PINESIN KANSALLISPANKKI. Hän huomasi rakennuksen sivulla kujan suulla puhelinkopin.

Hän ontui sitä kohti minkä jaloistaan pääsi, astui koppiin ja sulki oven.

Hän ei ollut ikinä nähnyt niin ohutta puhelinluetteloa. Hän selasi sitä toivoen jonkinlaista läpimurtoa, mutta siinä

oli vain kahdeksan sivua ja muutama sata nimeä, jotka eivät sanoneet hänelle mitään.

Hän päästi irti puhelinluettelosta, ja se jäi keikkumaan metalliketjunsä päähän. Hän painoi otsansa viileää lasia vasten.

Hänen katseensa osui puhelimen näppäimiin.

Äkkiä hän hymyili autuaasti.

Minä muistan numeroni.

Ennen kuin otti luurin käteensä hän näppäili numeron muutaman kerran varmuuden vuoksi, ja se tuntui lähtevän sormenpäältä lihasmuistin varmuudella.

Hän soittaisi vastapuhelun. Toivottavasti joku olisi kotona, sikäli kuin hän ei asunut yksin. Hän ei tietenkään osaisi sanoa nimeään, ainakaan oikeaa nimeään, mutta ehkä vastaaja tunnistaisi hänen äänensä ja suostuisi maksamaan puhelun.

Hän nosti luurin korvalle.

Vei sormea kohti nollanäppäintä.

Ei valintääntä.

Hän kilkutti luurin koukkua monta kertaa, mutta mitään ei tapahtunut.

Hän hämmästy, miten äkkiä kiukku leimahti. Hän paiskasi luurin koukkuun. Pelon ja vihan kuohahdus paisui nopeasti purkautumiskanavaa etsien. Hän vei oikean käden taakse iskeäkseen nyrkin lasin läpi – viis rystysistä – mutta kylkiluiden kipu peitti alleen kaiken ja pakotti hänet kyyristymään kaksin kerroin puhelinkopin lattialle.

Nyt kallontyven tykytys hyökyi yli.

Hän näki kaiken kahtena, sitten maailma sumeni ja lopulta pimeni...

* * *

Puhelinkoppi oli varjossa, kun hän viimein avasi silmänsä. Hän tarttui luettelon metalliketjuun ja kiskoi itsensä seisaalleen. Hän näki likaisen lasin läpi, kun auringonkehrän yläreuna vajosi kaupunkia länsilaidalta rajaavien kalliojyrkänteiden taakse.

Heti kun aurinko katosi, lämpötila laski viisi astetta.

Hän muisti edelleen puhelinnumeronsa, harjoitteli sitä varmuuden vuoksi muutaman kerran näppäimillä ja kokeili taas, kuuluisiko valintääntä – ei kuulunut, paitsi oikein hiljaista kohinaa, jota hän ei ollut ensimmäisellä kerralla huomannut.

”Haloo? Haloo?”

Hän ripusti luurin ja otti taas luettelon käteen. Ensimmäisellä kerralla hän oli silmäillyt sukunimiä, toivonut hapuillen osuvansa nimeen, joka olisi nykyttänyt löystynyttä muistoa tai herättänyt tunnekaaiun. Nyt hän kävi läpi etunimiä kuljettaen sormea listalla. Hän yritti olla piittaamatta kivusta, joka ryömi jo takaisin kallontyveen.

Ensimmäinen sivu – vesiperä.

Toinen sivu – vesiperä.

Kolmas – vesiperä.

Hänen sormensa pysähtyi vähän ennen kuudennen sivun alareunaa.

SKOZIE Mack ja Jane

East 3rd Street 403 WPines 83278..... 559-0196

Hän kävi nopeasti läpi viimeiset kaksi sivua – Skozie oli Wayward Pinesin puhelinluettelon ainoa Mack.

Hän painoi kopin taiteovea olkapäällään ja astui kadulle illansuuhun. Aurinko oli nyt vuorten takana, joten valo katosi taivaalta kovaa vauhtia ja lämpötila laski edelleen.

Missä minä nukun ensi yön?

Hän lähti hoippuen liikkeelle. Mielessä huusi ääni, että hänen pitäisi mennä heti sairaalaan. Hän ei ollut terve. Hänellä oli nestehukka. Nälkä. Sekava olo. Hän oli rahaton. Koko keho oli kipeä. Ja hengittäminen oli vaikeaa, kun la-
maannuttava kipu vihloi kylkiluita aina keuhkojen pai-
suessa niitä vasten.

Mutta jokin hänessä yhä vastusti sairaalaan menoa, ja kun hän käveli keskustasta kohti Mack Skozien taloa, hän keksi, mistä se johtui.

Pelosta. Taas.

Hän ei tiennyt, mistä pelko johtui. Ei ollut mitään jär-
keä pelätä. Mutta hän ei halunnut astua jalallaankaan sii-
hen sairaalaan.

Ei nykyisessä kunnossa. Eikä koskaan.

Se oli kummaa pelkoa. Epämääräistä. Kuin olisi kävel-
lyt yöllä metsässä, missä ei oikein tiennyt, mitä oli syytä pe-
lätä, ja juuri tuo epämääräisyys teki pelosta entistä voimak-
kaampaa.

Käveltyään kaksi kadunväliä pohjoiseen hän tuli 3rd
Streetille. Hänen rintansa kiristyi selittämättömästi, kun
hän kääntyi jalkakäytävällä itään keskustasta poispäin.

Ensimmäiseen vastaan tulleeseen postilaatikkoon oli
maalattu numero 201.

Hän arvioi Skozien talon olevan vain kahden korttelin
päässä.

Vähän edempänä oli lapsia leikkimässä etupihalla. He
juoksivat vuorotellen sadettimen läpi. Hän yritti kävellä
selkä suorana ja vakain askelin tullessaan piha-aidan koh-
dalle, mutta kallistui väkisinkin oikealle, koska yritti välttää
vasemmanpuoleisten kylkiluiden kipua.

Lapset vaikenivat ja jähmettyivät, kun hän lähestyi. He
tuijottivat häpeämättömästi, kun hän laahusti ohi – kasvoil-

laan uteliaisuutta ja epäluuloa, joka sai hänet kiusaantumaan.

Hän ylitti poikkikadun ja jatkoi entistä hitaammin seuraavaa korttelia pitkin jalkakäytävän ylle kurkottavien kolmen ison petäjän ali.

Tässä korttelissa värikkäiden viktoriaanisten omakotitalojen numerot alkoivat kolmosella.

Skozien talo olisi seuraavassa korttelissa.

Kämmeniin kahahti hiki, ja takaraivon syke kuulosti maan alle kaivetun bassorummun kuminalta.

Parin sekunnin ajan hän näki kaiken kahtena.

Hän puristi silmänsä kiinni. Kun hän avasi ne, hän näki normaalisti.

Hän pysähtyi seuraavassa risteyksessä. Suuta oli kuivannut koko ajan, mutta ei niin pahasti kuin nyt. Hengittäminen oli tuskallista. Sappi yritti nousta kurkkuun.

Kaikki valkenee, kun näet hänen kasvonsa.

On pakko valjeta.

Hän otti varovaisen askeleen kadulle.

Nyt oli ilta. Vuorten hohkaama kylmyys asettui vähitellen laakson pohjalle.

Alppihohde oli värjännyt Wayward Pinesia ympäröivät kalliit punertaviksi, hiipuvan iltaruskon sävyisiksi. Hän yritti nauttia kauniista ja koskettavasta maisemasta, mutta kipu esti sen.

Läks pariskunta siirtyi loitommalle hänestä. He olivat käsi kädessä hiljaisella iltakävelyllä.

Muutoin katu oli autio. Keskustan äänet eivät kantautuneet sinne asti.

Hän käveli sileän, pikimustan asfaltin yli ja astui jalkakäytävälle.

Talon 401 postilaatikko oli lähellä.

Seuraavana olisi 403.

Viisitoista kivuliasta askelta, ja sitten hän seisoi talon 403 mustan postilaatikon luona.

SKOZIE.

Hän otti tukea aidan terävistä laudankärjistä päästäkseen tasapainoon.

Hän kurkotti, avasi portin säpen ja työnsi porttia nuhruisella, mustalla kengällä.

Saranat narisivat, kun portti avautui.

Se kolahti hiljaa aita vasten.

Pihakäytävä oli kivetty tiilillä, jotka olivat vanhuuttaan vinossa. Käytävä johti katetulle verannalle. Siellä oli kaksi keinutuolia ja niiden välissä pieni takorautapöytä. Itse talo oli violetti ja ikkunanpokat olivat vihreät. Ohuiden verhojen läpi kajasti valoja.

Mene. Sinun on pakko ottaa selvää.

Hän vaappui kohti taloa.

Näkö kahdentui pahoinvoinnin välähdyksinä, jotka olivat kerta kerralta yhä pitempiä.

Hän astui verannalle ja sai kiinni ovenkarmista juuri ennen kuin oli kaatua kumoon. Käsi vapisi hillittömästi, kun hän tarttui kolkuttimeen ja nosti sen messinkilevystä.

Hän ei suonut itselleen edes sekunnin murto-osaa harakinta-aikaa.

Hän kolkutti neljästi.

Tuntui siltä kuin häntä olisi isketty nyrkillä takaraivoon neljän sekunnin välein. Silmissä oli alkanut uida palavia pimeitä täpliä kuin pienen pieniä mustia aukkoja.

Hän kuuli oven takaa, miten laualattia natisi lähestyvien askelten painosta.

Polvet tuntuivat muuttuvan velliksi.

Hän otti tukea kiertämällä kätensä verannan pylvään ympärille.

Sisempi ovi avautui ja mies, joka saattoi olla hänen isänsä ikäinen, katsoi häntä hyttysverkko-oven läpi. Hän oli pitkä ja laiha, hänellä oli harmaa tukka, valkoinen pukinparta ja poskissa mikroskooppisen pieniä punaisia suonia, jotka vihasivat elinikäisestä juopottelusta.

”Voinko auttaa?” mies kysyi.

Verannalla seisova mies suoristautui ja räpytti silmiään, kun migreeni kiristi päätä. Hän joutui pinnistämään kaikin voimin pysyäkseen pystyssä ilman tukea.

”Oletko sinä Mack?” Hän kuuli äänessään pelkoa ja arveli miehenkin kuulevan.

Hän oli siitä vihainen itselleen.

Vanha mies kumartui lähemmäksi hyttysverkkoa ja katsoi verannalleen saapunutta muukalaista.

”Kuinka voin auttaa?”

”Oletko sinä Mack?”

”Olen.”

Muukalainen siirtyi lähemmäksi. Hän näki vanhan miehen tarkemmin ja haistoi tämän hengityksessä hapanimelän punaviinin.

”Tunnetko sinä minut?” hän kysyi.

”Anteeksi?”

Nyt pelko kuohahti kiukuksi.

”Tunnetko. Sinä. Minut. Sinäkö minut hakkasit?”

Vanha mies vastasi: ”Olet minulle täysin tuntematon.”

”Olen vai?” Muukalainen puristi kätensä tahtomattaan nyrkkiin. ”Onko tässä kaupungissa toinenkin Mack?”

”Ei tietääkseni.” Mack työnsi verkko-oven auki ja uskaltautui astumaan kynnyksen yli. ”Sinä et kuule näytä hääppöiseltä.”

”Olokaan ei ole hääppöinen.”

”Mitä sinulle on sattunut?”

”Kerro sinä, Mack.”

Naisääni huusi sisältä talosta: ”Kulta? Mikä on?”

”Ei mikään, Madge!” Mack tapitti häntä. ”Mitäs jos veisin sinut sairaalaan? Olet satuttanut itsesi. Sinun pitää...”

”Minä en lähde sinun kyytiisi.”

”Miksi sitten tulit ovelleni?” Mackin ääneen oli levinnyt ärtymystä. ”Jos apu ei kelpaa...”

Mack puhui yhä, mutta hänen sanansa olivat alkaneet kadota, hukkua meteliin, joka voimistui muukalaisen mahanpohjassa, ihan kuin häntä kohti olisi kiitänyt tavarajuna. Mustia täpliä ilmestyi lisää, ja maailma alkoi pyöriä. Hän ei jaksaisi pysytellä seisaallaan enää viittäkään sekuntia. Pää saattaisi räjähtää jo sitä ennen.

Hän katsoi Mackia, jonka suu kävi edelleen, ja tavarajuna lähestyi hirveällä metelillä, se ryskytti samaa tahtia päässä tuntuvan julman jyskeen kanssa, eikä hän pystynyt irrottamaan katsettaan Mackin suusta ja hampaista. Hänen synapsinsa iskivät kipinää, yrittivät saada yhteyden, ja melu, voi hitto miten kova se oli, ja päänsärky...

Hän ei huomannut, että hänen polvensa pettivät.

Ei huomannut sitäkään, että horjahti takaperin.

Ensin hän oli verannalla.

Sekunnin kuluttua hän oli ruohikolla.

Selällään, pää oli iskeytynyt maahan niin kovaa että soi.

Mack katsoi nyt häntä suoraan yläpuolelta, töllötti pitkään etukumarassa kädet polvia vasten, hänen sanansa hukuivat muukalaisen pään läpi ajavan junan meteliin.

Hän menettäisi tajunsa, hän tunsu että niin kävisi, se oli vain muutaman sekunnin päässä. Hän halusi sitä, halusi kivun lakkaavan, mutta...

Vastaukset.

Ne olivat hänen edessään.

Aivan lähellä.

Mackin suussa oli jotain outoa. Hampaissa. Siinä ei ollut mitään järkeä. Muukalainen ei malttanut olla tuijottamatta noita hampaita eikä tiennyt miksi, mutta kaikki oli hänen edessään.

Selitys.

Vastaus kaikkeen.

Ja hän ajatteli: *Älä pane hanttiin.*

Älä halua sitä liikaa.

Lakkaa ajattelemasta.

Anna sen tulla.

Hampaat hampaat hampaathampaathampaathampaat hampaat...

Eivät ne hampaita ole.

Ne ovat krominkiiltoinen jäähdyttimen säleikkö jossa lukee
MACK

isoin kirjaimin.

Stallings, mies joka istuu auton etupenkillä hänen vieressään, ei näe mitä on tulossa.

Kolmen tunnin ajomatalla Boisesta pohjoiseen on käynyt selväksi, että Stallings rakastaa omaa ääntään, ja hän tekee samaa mitä on tehnyt koko ajan – paasaa. Kuljettaja on lakanut kuuntelemasta tunti sitten huomattuaan voivansa ummistaa korvansa, kunhan päästää suustaan noin viiden minuutin välein: ”Enpä ole tullut ajatelleeksi sitä siltä kantilta” tai ”Hmm, sepä mielenkiintoista.”

Hän kääntää päätään lausuakseen juuri sellaisen näennäisrepliikin ja lukee sanan MACK parin metrin päässä Stallingsin ikkunasta.

Hän ei ole vielä edes alkanut reagoida – on hädin tuskin ehtinyt lukea sanan – kun ikkuna Stallingsin vieressä sylkäisee sisään lasinsiruja.

Tervetuloa Wayward Pinesiin, aitoamerikkalaiseen unelmaan! Ja agentti Ethan Burken pahimpaan painajaiseen.

Salaisen palvelun agentti Ethan Burke saapuu Wayward Pinesin pikkukaupunkiin etsimään kadonneita kollegojaan ja joutuu rajuun kolariin. Tultuaan tajuihinsa Ethan huomaa, että kaikki hänen tavaransa ovat kadonneet. Kukaan ei tunnu uskovan, kuka hän on. Tilanne mutkistuu entisestään, kun Ethan huomaa, ettei hän saa yhteyttä kaupungin ulkopuoliseen maailmaan. Outo sattumus seuraa toistaan, kunnes Ethan on varma, että jotakin on pahasti vialla. Mitä lähemmäksi totuutta hän pääsee, sitä selvemmäksi käy, ettei idyllinen pikkukaupunki ole ollenkaan sitä miltä näyttää. Mutta ei ole Ethan Burkekaan.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 185237		
	84.2	ISBN 978-951-31-8523-7	

Pääillyksen kuva: WAYWARD PINES © 2015 Bluebush Productions, LLC. All rights reserved.
FOX TM Fox and its related entities. All rights reserved.

FOX

Maailman ensi-ilta 14.5. klo 21.55